

ning til en Konvention, forelagt af Socialministeren. Ogsaa denne Konvention er vedtaget paa den internationale Arbejds-konference i Genua. Lovforslaget angaar ligesom Konventionen Forhyring af Skibsmandskab, men er kombineret med en moderniseret, revideret Lovgivning vedrørende Mønstring af Skibsmandskab. Man har fra alle Sider, ogsaa fra Redernes, hidtil erkendt, at den nuværende Forhyringsordning, der hviler paa Loven af 12. April 1892 om Forhyringsagenter, lider af forskellige Mangler, men desuagtet har man, naturligvis særlig fra Skibsredernes Side, stillet sig noget reserveret overfor Tanken om en Lovgivning om statsorganiserede Forhyringskontorer. Noget saadant foreslaas imidlertid oprettet ved dette Lovforslag, men under Former, som man neppe tidligere har tænkt sig.

Ved § 1 tilsigtes det at henlægge Statsforhyrings Ledelse til Mønstringsbestyreren, altsaa den Tjenestemand, der i Forvejen varetager væsentlige Forretninger vedrørende Skibsfartens praktiske Forhold. Det fremgaar af Lovforslagets § 2, at Forhyringsvirksomheden i øvrigt betros til Personer med praktisk Erfaring i Søfartsforhold. En ganske tilsvarende Statsforhyringsordning som den, der her foreslaas, har længe og med tilfredsstillende Resultat været gældende i Sverige, ligesom ogsaa Norge har ratificeret Genua-Konferencens Konvention om Forhyring. Det følger af Konventionen — og hermed stemmer naturligvis ogsaa Reglerne i Lovforslaget —, at hverken Reder eller Søfolk skal betale Afgift for Forhyringskontorets Bistand. I § 3 er lovfæstet den fundamentale Regel fra Konventionen, hvorefter Sømanden frit kan vælge det Skib, han foretrækker, og Rederen og Føreren lige saa frit det Mandskab, som vedkommende sætter mest Pris paa. Endvidere bestemmes det, at der ved Hyreaftaler skal skaffes Sikkerhed for, at alle Parter Interesser varetages, og at Sømanden virkelig faar den nødvendige Lejlighed til at sætte sig ind i, hvad han ved Forhyringsaftaler binder sig til. I § 5 foreslaas det, som ogsaa forudsat i Konventionen, at der oprettes et Forhyringsraad til Støtte for Ministeriet i Forhyringsanliggender. Hovedparten af Forhyringsvirksomheden foregaar jo for Danmarks Vedkommende i København, og derfor vil den ganske overvejende Virksomhed ved Lovens Gennemførelse ogsaa vise sig paa dette Sted. Der er her for Øjeblikket 3 private

Forhyringsagenter hver med sit Forhyringskontor. Som det umiddelbart vil ses af Lovforslaget, vil Sammendragningen af disse tre Kontorer til et enkelt Kontor, der tilmed gaar op i Mønstringskontoret som et Led i dette, betegne en Simplifikation, som maa være af væsentlig Betydning for alle de interesserede Parter, for Mandskab som for Redere og for Staten. Hvad Udgifterne ved Lovforslagets Gennemførelse angaar, er det københavnske Statsforhyringskontor, omfattende de nuværende Agenters Forretninger, anslaaet til knapt 30 000 Kr. aarlig. Hvad angaar Forholdene udenfor København, da har disse jo væsentligt ringere Betydning, og det er Tanken her at gaa ganske gradvis frem, efterhaanden som de nuværende Bevillinger maatte blive ledige, og efter en nærmere Prøvelse af Forholdene i de enkelte Tilfælde.

Ved dette Lovforslag tilsigtes det, som jeg sagde, samtidig at hidføre en Nyordning af Mønstringsvæsenet. Man sammenfatter altsaa med Loven om Forhyring de dermed i saa høj Grad beslægtede Regler om Mønstring og fuldstændiggør dermed den rationelle Udformning af de Lovbestemmelser, der gælder for Skibsmandskabers Tjenesteaftaler, og som jo for saa vidt er paa-begyndt gennem tilsvarende Bestemmelser i Sømandsloven af 1. Maj 1923. Erhvervsministeriet har ved det foreliggende Lovforslag maattet anse det for rimeligt at føre Sagen videre i nøje Forstaaelse med Indenrigsministeriet, under hvilket Udskrivningsvæsenet og Værnepligtsloven henhører. Reglerne om Forhyring og Reglerne om Mønstring er ikke blot beslægtede, men de er endog saa nøje beslægtede, at det i visse Tilfælde kan være vanskeligt at drage nogen helt skarp Grænse, og det er allerede af den Grund en Fordel, at hele dette Omraade sammenfattes i een Lov, saaledes som her er foreslaaet. De foreslaaede Mønstringsbestemmelser overflødiggør hele Loven om Mønstring af Skibsmandskab af 1872, men det ligger i Sagens Natur, at Hovedreglerne fra denne Lov vil være at genfinde i det Lovforslag, jeg her fremsætter, om end i en moderniseret og forkortet Form.

Jeg skal meget anbefale begge disse Lovforslag til det høje Tings Velvillie og vil navnlig for det sidstes Vedkommende tro, at der her ikke blot er skabt Mulighed for at ratificere den omhandlede Konvention, men ogsaa Mulighed for i anden Henseende at gennemføre en Reform, der for